

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke - nummer fire

Jeff Pippenger

2025-12-07

Nummer fire

I Esajas otteogtyve fremstilles de „spottere, som hersker“ i „Jerusalem“, som „Efraims drukkenbolte“ og som „hovmodets krone“. „Krone“ repræsenterer lederskab, og „hovmod“ repræsenterer en satanisk karakter.

Drankerne sættes i kontrast til resten („levningen“), som bliver Guds „herlighedskrone“, for under silde-regnen opretter Herren sit „herlighedsrige“, sådan som det blev forbilledligt fremstillet ved, at Han oprettede „nåderiget“ ved korset. Nåderiget ved korset er et forbillede på herlighedsrige ved søndagsloven. Silde-regnen begyndte den 11. september, da beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde og dommen over de levende begyndte.

„Jeg så, at alle ting med intens forventning ser frem og retter deres tanker mod den forestående krise foran dem. Israels synder må gå forud til dom. Hver synd må bekendes i helligdommen; da vil værket gå fremad. Det må gøres nu. Resten vil i trængselens tid råbe: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?“

„Den sildige regn kommer over dem, som er rene — da vil alle modtage den som tidligere.“

"Når de fire engle slipper, vil Kristus oprette sit rige. Ingen modtager sildigregnen undtagen dem, som gør alt, hvad de kan. Kristus ville hjælpe os. Alle kunne blive sejrende ved Guds nåde, ved Jesu blod. Hele himlen er interesseret i værket. Engle er interesserede." Spalding and Magan, 3.

Åbenbaringens fire vinde fremstilles også af Esajas som en hård vind, der var blevet holdt tilbage på østvindens dag, ligesom Åbenbaringens fire stridens vinde holdes i tømme af de fire engle. De fire vinde identificeres af Søster White som en „vred hest, der søger at bryde løs“, og som bringer „død og ødelæggelse“. De fire vinde slippes gradvist løs, begyndende med 9/11, derpå stærkt forstærket ved søndagsloven, og derefter fuldt løsladt, når menneskets prøvetid ophører.

Løsladt og tilbageholdt

Den syvende basun, som også er det tredje ve, og som forkynder fuldendelsen af Guds hemmelighed, blev profetisk lydt ved 9/11, da islam blev sluppet løs og derpå profetisk holdt tilbage af George W. Bush efter 9/11. Islams moder, Hagar, Ismaels moder, er et symbol på tilbageholdelse og frigivelse. Hun blev frigivet af Sara til at avle med Abraham på Saras tilskyndelse, men blev derpå, på grund af jalousi, holdt tilbage af Sara, hvilket fik Hagar til at flygte, indtil englen standsede Hagar i hendes flugt og sagde til hende, at hun skulle vende tilbage. Efter Isaks fødsel fortsatte striden mellem Hagar og Sara, indtil Abraham stødte trælkvinden bort og således lagde endnu en begrænsning på hende.

Islams fire engle blev løsladt ved begyndelsen af den tre hundrede og enoghalvfemsårige og femtendages profeti i Åbenbaringen kapitel ni, vers femten, og de blev derefter holdt tilbage den 11. august 1840.

Og den sjette engel blæste i basunen, og jeg hørte en røst fra de fire horn på det gyldne alter, som er for Gud, der sagde til den sjette engel, som havde basunen: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Og de fire engle blev løst, som var rede til timen og dagen og måneden og året, for at dræbe den tredje del af menneskene. Åbenbaringen 9:13–15.

Efter at islams tredje ve blev løsladt til at angribe den 11. september, indledte George W. Bush sin verdensomspændende krig mod terrorisme og lagde en tøjle på islam. Den første omtale af Ismael, symbolet på islam, angiver, at Ismaels efterkommere ville være imod hver mand, og hver mand ville være imod dem.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal kalde ham Ismael; thi Herren har hørt din nød. Og han skal være et vildt menneske; hans hånd skal være imod enhver, og enhver hånd imod ham; og han skal bo lige over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16:11, 12.

Islam er magten ved verdens ende, som „hver mands hånd“ vil være imod, og Islam vil være imod hver mand, sådan som det i dag fuldkomment går i opfyldelse. Islams særlige rolle som et profetisk symbol er at fremkalde en verdenskrig. Dette emne bekræftes af beretningen om Elias, Johannes Døberen og fremstilles som „nationernes vrede“ i Johannes' Åbenbaring.

„Begyndelsen til den trængselstid“, som her omtales, henviser ikke til den tid, da plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode lige før de bliver udgydt, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og nationerne vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil „sildigregnen“ eller vederkvæggelsen fra Herrens åsyn komme for at give kraft til den tredje engels høje røst og berede de hellige til at bestå i den periode, når de syv sidste plager skal blive udgydt.“ Early Writings, 85.

I de „dage“, hvor den sene regn falder, opretter Kristus sit herlighedsrige, sådan som det fremstilles i Daniels Bog.

Og i disse kongers dage skal himlens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal gå til grunde; og riget skal ikke overlades til andre folk, men det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, og det skal bestå til evig tid. Daniel 2:44.

I de „de dage“, hvor Kristus opretter sit herlighedsrige, sættes de, som hører Kristus til, og som er Hans herligheds „krone“, i kontrast til drankerne, der bærer hovmodets „krone“. Habakkuks „syn“, som skulle skrives ned og gøres tydeligt på „tavler“, illustrerer på slående vis det historiske vidnesbyrd om adventismens grundlæggende sandheder. I Habakkuks vidnesbyrd fremstilles Joels to klasser, enten „hovmod“ eller „herlighed“, som en klasse, der enten er—retfærdiggjort ved tro eller som er—ophøjet i hovmod. Vers fire i kapitel to henvender sig til de to klasser, og de svarer til den klassiske illustration af farisæeren og tolderen. Tolderen gik hjem retfærdiggjort, og

farisæerens „sjæl“ er „ikke oprigtig“, for den er „ophøjet“.

Se, hans sjæl, som er hovmodig, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:4.

I det næste vers identificerer Habakkuk den klasse, hvis hjerter er opløftede i hovmod, som drukne og forbinder således Esajas' og Habakkuks drukne med „hovmod“.

Ja, også fordi han handler troløst ved vin, er han en hovmodig mand; han bliver ikke hjemme; han udvider sin begærlighed som dødsriget, og han er som døden og kan ikke mættes; men han samler alle nationer til sig og hober alle folk op til sig. Habakkuk 2:5.

Det er værd at erindre, at disse vers i Habakkuk ikke blot blev opfyldt i den milleritiske historie, men at deres opfyldelse var et almindeligt emne hos både Ellen White og adventismens tidlige pionerer. De, som blev retfærdiggjort ved den tro, der er fremstillet i vers fire af den milleritiske historie, var dem, som udholdt krisen ved den første skuffelse, hvilken markerede både tøvetiden og ankomsten af den anden engels budskab, der forkyndte Babylons fald. Milleritterne forstod inden for denne prøvende historie, at det tidligere pagtsfolk, som historisk havde været protestanter, var blevet Babylons døtre. Disse protestanter var protestanter, repræsenteret ved menigheden i Sardes, som repræsenterer et pagtsfolk, for de havde et „navn“, et symbol på både karakter og pagtsforhold, men de var døde.

Og skriv til engelen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har navn af at leve, men er død. Åbenbaringen 3:1.

I prøvelsens forløb i 1844, som begyndte den 19. april og derefter endte den 22. oktober, blev de, som ikke bestod prøven, ophøjet i hovmod; og hvis vi blot ville læse de vers, der følger efter vers fem, bliver den menneskelige stoltheds karakter dér anskueliggjort med en illustration af pavelig arrogance og selvophøjelse. Det ender i vers tyve, hvor det forkyndes, at Herren er i sit hellige tempel; al jorden tie for Ham.

Men Herren er i sit hellige tempel; lad hele jorden tie stille for hans åsyn. Habakkuk 2,20.

Andet vers i Habakkuks andet kapitel identificerer den første skuffelse den 19. april 1844, og kapitlet slutter i vers tyve, som tydeligt markerer den 22. oktober 1844, da Herren pludselig kom til sit tempel.

Fire Komster den 22. oktober 1844 (linje på linje)

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for renselsen af helligdommen, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som fremstillet i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og denne fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, beskrevet af Kristus i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Vers tre og fire identificerer de to klasser, som frembringes i den prøvelsesproces, der beskrives fra vers to til og med vers tyve, prøvelsesprocessen fra den 19. april 1844 til den 22. oktober 1844. Vers fire til nitten henvender sig til den pavelige magt med undtagelse af vers fjorten, som omhandler den historie, der følger efter englen i Åbenbaringen kapitel attens nedstigning ved 11. september.

For jorden skal fyldes med kundskaben om Herrens herlighed, ligesom vandene dækker havet.
Habakkuk 2,14.

I prøvelsesprocessen under den anden engels budskab i den milleritiske historie blev der udviklet to klasser af tilbedere, som derefter kom til syne ved krisen den 22. oktober 1844. De ugudeliges karakter i dette afsnit er pavedømmets karakter, og i den prøvelsesperiode kom de trofaste milleritter til i overensstemmelse med den anden engels budskab at forkynde, at den protestantiske kirke var blevet Romes døtre ved deres forkastelse af det milleritiske budskab. Den strid, som udfoldede sig mellem begyndelsen den 19. april og afslutningen den 22. oktober, er det sted, hvor karakteren enten fremstår som en hovmodig drikker af Babylons vin, sådan som Belsazzar var, eller som én, der ligesom Daniel før Belsazzar blev retfærdiggjort ved sin tro. Denne strid er det sted, hvor det drama udfolder sig, som vækker verden til de evige realiteter, der er forbundet med den tredje engels budskab. Baggrunden for den berusede over for den retfærdiggjorte er placeret inden for den sammenhæng, hvor spørgsmålet er, hvordan verden oplyses om tvistepunkterne: »For jorden skal fyldes med kundskab om Herrens herlighed, ligesom vandene dækker havet.« Denne oplysning begyndte ved 9/11.

Ved afslutningen af den historie, som er fremstillet i Habakkuk kapitel to, kom Herren pludseligt til sit tempel den 22. oktober 1844. Dette gjorde Han til opfyldelse af den profeti, som Han fremførte som Palmoni i Daniel otte, vers fjorten.

Palmoni

På den tiende dag i den syvende måned i den bibelske kalender, som i 1844 faldt på den toogtyvende dag i den tiende måned, blev Habakkuk 2,20 opfyldt, og det symbolske tal „220“ kan ses i det 'kapitel og vers', som identificerer en frelseshistorisk forandring i Kristi gerning i den himmelske helligdom. Et profetisk kendetegn ved de hundrede og fireogfyrre tusinde er, at de er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. At følge Kristus betyder at følge ham i hans Ord.

I sit Ord repræsenterer tallet "220" symbolsk foreningen af guddommelighed og menneskelighed, og netop det værk, Kristus begyndte på den dato, var værket med at forene sin guddommelighed med menneskelighed. I 1844, på den toogtyvende dag i den tiende måned, eller symbolsk toogtyve gange ti, lig med "220" ($22 \times 10 = 220$), eller man kunne sige, på selve den dato, der symbolsk svarer til "220", blev Habakkuk "2:20" opfyldt, idet Kristus gik fra det hellige til Det Allerhelligste for at påbegynde den undersøgende dom.

Palmoni, det vidunderlige tal, står inden for det »spørgsmål og svar«, som er adventismens centrale søjle, og de fleste adventister er fuldstændig uvidende om denne sandhed.

Det skriftsted, som mere end alle andre både havde været grundlaget og den centrale søjle i adventtroen, var erklæringen: »Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener er gået; så skal helligdommen renses.« [Daniel 8:14.] The Great Controversy, 409.

Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten, gengiver et spørgsmål i vers tretten, som efterfølges af et svar i vers fjorten. Det hebraiske ord Palmoni oversættes i vers tretten med »den visse hellige«, og netop dette navn på Kristus betyder den underfulde Tæller eller Hemmelighedernes Tæller.

Når Ellen White fastslår, at vers fjorten er adventismens centrale søjle og grundvold, lægger hun den guddommelige vægt på spørgsmålet og svaret i disse to vers, hvilket kræver, at Kristus som den Underfulde Tæller må være det primære referencepunkt. Søster White understregede gentagne gange vigtigheden af at betragte Kristus som den centrale sandhed i ethvert skriftsted, og i vers tretten og fjorten forekommer der en direkte åbenbaring af Kristus—»den visse hellige«—som er Palmoni.

Da adventismen forkastede »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve i 1863, lukkede de deres øjne for Palmoni, for den profetiske struktur i spørgsmålet og svaret er baseret på forholdet mellem Moses' »syv tider« og Daniels »to tusind tre hundrede dage«. Moses' »syv tider« eller to tusind fem hundrede og tyve år og Daniels »to tusind tre hundrede aftener og morgener« eller to tusind tre hundrede år har deres profetiske indbyrdes forhold fastlagt ved tid, som er repræsenteret ved tal, og den Underfulde Tæller står lige i centrum af det spørgsmål og svar, som er adventismens centrale søjle. De, som måtte have læst Josefus' skrifter, vil måske erindre hans logiske argumenter, hvori han identificerer to særlige ting, som Gud skabte. Den ene var det hebraiske sprog, og den anden var målbar tid, som igen forudsætter matematik.

Vers tretten spørger: »Hvor længe?« Verset spørger ikke »hvornår«, det spørger »hvor længe?« Om spørgsmålet drejer sig om varighed (hvor længe?), eller om spørgsmålet drejer sig om et tidspunkt (hvornår?), er afgørende for den rette forståelse. Svaret på spørgsmålet i vers fjorten angiver enten et tidspunkt eller et tidsrum, og muligvis begge dele, men hvad end svaret måtte være, må det sættes inden for rammerne af spørgsmålet i vers tretten. For ret at dele ordet, eller med andre ord for ret at forstå svaret i vers fjorten, kræves en korrekt forståelse af spørgsmålets sammenhæng. Er det »hvornår« eller »da«?

Efraims drankne lærer på uklar vis, at vers fjorten identificerer et tidspunkt, som de angiver som den 22. oktober 1844, og når de gør det, henviser de meget vel til det afsnit, vi netop har citeret fra The Great Controversy, men Guds ord forandres aldrig, og det svigter aldrig. Spørgsmålet om »hvor længe« angiver en varighed, ikke et tidspunkt. Den 22. oktober 1844 indledte perioden for den undersøgende dom, og de sandheder, der er forbundet med dette værk, repræsenterer det evige evangelium og er langt vigtigere end blot den dato, det begyndte.

Den hebraiske grammatik er klar, og den samme betydning blev oversat i King James Version. Ikke alene placerer grammatikken tydeligt spørgsmålet i varighedens sammenhæng, men spørgsmålet »hvor længe« er et symbol i den bibelske profeti. Det kan på grundlag af flere vidner påvises, at spørgsmålet »hvor længe« som symbol repræsenterer historien fra 11. september til søndagsloven. Vi vil først betragte symbolet »hvor længe«, før vi vender tilbage til Palmoni og

Joel.

Hvor længe? Esajas seks I det år, da kong Uzzija døde, så jeg Herren sidde på en høj og ophøjet trone, og slæbet af hans klædning fyldte templet. Serafer stod over ham; hver af dem havde seks vinger: med to dækkede han sit ansigt, og med to dækkede han sine fødder, og med to fløj han. Og den ene råbte til den anden og sagde: „Hellig, hellig, hellig er Hærskarers HERRE; hele jorden er fuld af hans herlighed!“ Og dørposternes grundvolde rystede ved røsten af dem, som råbte, og huset blev fyldt med røg. Da sagde jeg: „Ve mig, det er ude med mig! For jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, Hærskarers HERRE.“ Da fløj en af seraferne hen til mig, og i hans hånd var et glødende kul, som han havde taget med en tang fra alteret. Og han rørte ved min mund med det og sagde: „Se, dette har rørt ved dine læber; således er din skyld taget bort, og din synd sonet.“ Derpå hørte jeg Herrens røst, som sagde: „Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os?“ Da sagde jeg: „Se, her er jeg; send mig!“ Og han sagde: „Gå hen og sig til dette folk: ‘I skal høre og høre, men ikke forstå, og se og se, men ikke indse.’ Gør dette folks hjerte fedt, gør deres ører tunge, og tilluk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt.“ Da sagde jeg: „Herre, hvor længe?“ Og han svarede: „Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene uden mennesker, og landet ligger fuldstændig øde, og HERREN har ført menneskene langt bort, og de forladte steder er mange midt i landet. Men endnu skal en tiendedel være tilbage i det, og også den skal igen blive lagt øde, som en terebinte og som en eg, af hvilke en stub bliver tilbage, når de fældes. Den hellige sæd er dens stub.“

I Esajas kapitel seks, vers tre, erklærer englene, at jorden er fuld af Guds herlighed.

Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Esajas 6,3.

Søster White forbinder engelens nedstigning i Åbenbaringen atten med englene i vers tre.

"Når de [englene] ser fremtiden, da hele jorden skal bli fyldt med Hans herlighed, gjentas den triumferende lovsangen fra den ene til den andre i klangfull sang: «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud.»" Review and Herald, 22. desember 1896.

Esajas befinner sig ved 9/11, og han spørger: „Hvor længe“ skal han fremføre budskabet om 9/11 for et laodikeisk folk, som ikke ønsker at se eller høre. Han får at vide, at han må holde ud, indtil byerne er nedbrudt, og byernes ødelæggelse, som begynder ved søndagsloven, når nationalt frafald

efterfølges af national undergang.

Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene uden mennesker, og landet er lagt ganske øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og forladtheden er stor midt i landet. Men endnu skal der være en tiendedel i det, og den skal vende tilbage og blive fortæret; som en terebinte og som en eg, hvis rodstok bliver tilbage, når de fælder deres løv; således skal den hellige sæd være dets rodstok. Esajas 6:11–13.

Ved 9/11, da jorden blev oplyst af Guds herlighed, bliver Esajas salvet til at fremføre budskabet om silregnen, og han spørger: »Hvor længe« skal han fremføre budskabet om 9/11 for mennesker, hvis hjerter er forhærdede? Svaret er: »Indtil« søndagsloven, når der vil være »et stort frafald midt i landet«. Det »store frafald« fuldbyrdes af laodikeisk adventisme, som Esajas i kapitel toogtyve fremstiller som Shebna.

Se, Herren skal føre dig bort i et mægtigt fangenskab og visselig hylle dig til. Ja, han skal med magt vende og slynge dig som en bold ind i et vidt land; dér skal du dø, og dér skal dine herligheds vogne blive til skam for din herres hus. Og jeg vil drive dig bort fra din stilling, og fra dit embede skal han styrte dig ned. Esajas 22:17–19.

Laodikeisk adventisme forlader sandheden ved søndagsloven og bliver dér „omstyrtet“, som det er fremstillet i Daniel kapitel elleve, vers enogfyrre.

Han skal også drage ind i det herlige land, og mange lande skal blive omstyrtet; men disse skal undslippe af hans hånd: Edom og Moab og hovedparten af Ammons børn. Daniel 11:41.

Når Esajas spørger: »Hvor længe?«, får han at vide, at han skal fremføre budskabet for adventismen helt frem til søndagsloven, når de »mange« i Daniel elleve, vers enogfyrre, vil blive »omstyrtet«, når de svigter sabbatten og Gud. Da vil de blive udspyet af Herrens mund, sådan som det er fremstillet i Johannes' Åbenbaring, hvor alle Bibelens bøger mødes og ender, og hvor Esajas toogtyve, Sebna, bliver »voldsomt« kastet »som en bold ind i et stort land«, idet de bliver »ført bort« »langt borte«.

I denne tidsperiode skal levningen, fremstillet som en »tiendedel« (som er en tiende), »vende tilbage«; og de sammenlignes i passagen med træer, som har »substans«, der bliver tilbage, når bladene falder af. »Blade« repræsenterer bekendelse i profetisk symbolik. Når adventismen kommer til søndagsloven og accepterer ugens første dag i stedet for Guds sabbat, vil den kaste sine »bekendelses« blade af og ikke længere hævde at opretholde Guds sabbat på den syvende dag.

“Forbandelsen af figentræet var en handlet lignelse. Dette golde træ, som med sit prangende løv stillede sin foregivne ynde frem lige for Kristi ansigt, var et symbol på den jødiske nation. Frelseren ønskede at gøre årsagen til og visheden om Israels undergang klar for sine disciple. Til dette formål tillagde Han træet moralske egenskaber og gjorde det til en fortolker af guddommelig sandhed. Jøderne fremstod tydeligt adskilt fra alle andre nationer og bekendte troskab mod Gud. De var i særlig grad blevet begunstiget af Ham, og de gjorde krav på en retfærdighed, der stod over alle andre folks. Men de var fordærvede af kærligheden til verden og af vindesygen. De praled af deres kundskab, men de var uvidende om Guds krav og fulde af

hykleri. Ligesom det golde træ bredte de deres foregivne grene ud i vejret, frodige i fremtoning og skønne for øjet, men de bar "intet uden blade". Den jødiske religion, med sit prægtige tempel, sine hellige altre, sine mitræklædte præster og sine imponerende ceremonier, var i sandhed skøn i ydre fremtræden, men ydmyghed, kærlighed og velgørenhed manglede."

"Alle træerne i figenlunden var blottet for frugt; men de bladløse træer vakte ingen forventning og forårsagede ingen skuffelse. Ved disse træer blev hedningerne fremstillet. De var lige så blottet for guds frygt, som jøderne var; men de havde ikke bekendt sig til at tjene Gud. De gjorde ikke pralende krav på godhed. De var blinde for Guds gerninger og veje. For dem var figentiden endnu ikke kommet. De ventede stadig på en dag, som ville bringe dem lys og håb. Jøderne, som havde modtaget større velsignelser fra Gud, blev holdt ansvarlige for deres misbrug af disse gaver. De privilegier, som de pralede af, øgede kun deres skyld." *The Desire of Ages*, s. 582, 583.

Ved søndagsloven er den laodikeiske adventismes bekendelse af at være Guds pagtsfolk borte, idet de antager dødspagts mærke og forkaster livspagts segl. De kaster derpå deres bekendelses blade af, og det, som bringes til syne, er en rest repræsenteret ved Esajas, som ved 9/11 „vendte tilbage“ til de gamle stier, dernæst blev ydmyget til støvet, da de (Esajas) indså hans fordærvede erfaring, og derefter blev rensset med et glødende kul fra alteret. Søster White oplyser os om, at kulet fra alteret repræsenterer renselse, men renselse er ganske enkelt det, som udvirkes ved, at kulet rører Esajas' læber.

Den glødende kul er et symbol på renselse. Hvis det berører læberne, vil intet urent ord udgå fra dem. Det glødende kul symboliserer også kraften i Herrens tjeneres anstrengelser." *Review and Herald*, 16. oktober 1888.

De „gløder“ fra alteret, som kastes til jorden i de sidste dage, er de gløder, der kastes til jorden, når det syvende og sidste segl åbnes i de første fem vers af Åbenbaringen kapitel otte. Esajas, og derfor de hundrede og fireogfyre tusinde, renses ved, at gløden rører deres læber, men „gløden“ er et budskab. Den rører deres læber, når de tager bogen ud af engelens hånd og æder den.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Joh. 17,17.

De, som »vender tilbage« og bliver resten (levningen), fremstilles som egetræet og teal-træerne, og ligesom Kristus havde »udrustet træet med moralske egenskaber og gjort det til fortolkeren af guddommelig sandhed«, har Esajas' træer den »moraliske egenskab« i sig, sådan som den fremstilles ved »substansen«. Substansen bliver tilbage hos træerne, selv når de, som kun var bekendelsens blade, kastes bort. »Den hellige sæd« er »substansen«, og Kristus er profetiens »hellige sæd«. De træer, som fremstilles som levningen, og ved Esajas selv i kapitel seks, repræsenterer mennesker og derfor menneskeligheden, og den hellige sæd repræsenterer guddommeligheden. Således identificerer Esajas 6 Adventismens renselse fra 11. september til søndagsloven, og de detaljer, som Esajas bidrager med til denne profetiske historie, er alle fremstillet ved hans spørgsmål: »Hvor længe?« For Esajas var svaret på »Hvor længe?« fra 11. september til søndagsloven.

Hvor længe? 1840–1844

11. august 1840 foregreb 11. september, og med den profetiske historie fra 11. august 1840 indtil 22. oktober 1844 fandt slaget på Karmels bjerg mellem Elias og Jesabels profeter sted. Til sidst blev Ba'als profeter påvist at være falske profeter og henrettet af Elias, men helt ved begyndelsen af konfrontationen stillede Elias spørgsmålet: »Hvor længe vil I halte til begge sider?«

Og Elias trådte frem for hele folket og sagde: Hvor længe vil I halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg ham; men hvis Ba'al, så følg ham. Og folket svarede ham ikke et ord. Da sagde Elias til folket: Jeg, ja jeg alene, er tilbage som Herrens profet; men Ba'als profeter er fire hundrede og halvtredsindstyve mænd. 1 Kong 18,21-22.

Elias står ved den 11. august 1840 og spørger den generation, om milleritbudskabet er sandt, eller om det er falsk. Det er endnu et budskab til Laodikea, ligesom Esajas seks var det.

„Tusinder blev ledt til at tage imod den sandhed, som blev forkyndt af William Miller, og Guds tjenere blev oprejst i Elias' ånd og kraft til at forkynde budskabet. Ligesom Johannes, Jesu forløber, følte de, der forkyndte dette højtidelige budskab, sig tvunget til at lægge øksen ved træets rod og opfordre mennesker til at bære frugter, som sømmer sig for omvendelsen. Deres vidnesbyrd var egnet til at vække og mægtigt påvirke menighederne og åbenbare deres virkelige karakter. Og da den højtidelige advarsel om at fly fra den kommende vrede lød, modtog mange af dem, der var forenet med menighederne, det helbredende budskab; de så deres frafald, og med omvendelsens bitre tårer og dyb sjælekval ydmygede de sig for Gud. Og da Guds Ånd hvilede over dem, hjalp de med til at lade råbet lyde: 'Frygt Gud og giv Ham ære; thi timen for Hans dom er kommet.'“ Early Writings, 233.

I prøvelsens historie fra 1840 til 1844 blev de protestanter, som forkastede Elias' budskab, Romes døtre og overgav protestantismens kappe til den milleritiske adventisme. Med Esajas og Elias har vi to vidner, som bevidner det forhold, at spørgsmålet »hvor længe« er et symbol på den historie, der begynder ved 9/11 og ender med søndagsloven. I den milleritiske historie svarer 11. august 1840 til 9/11, og 22. oktober 1844 svarer til søndagsloven. Da ild kom ned fra himmelen og fortærede Elias' offer, blev de tolv sten alle oplyst sammen med offeret og markerede således de hundrede og fireogfyrre tusind som et banner fremstillet som oplyste sten. De falske profeter blev derpå dræbt af Elias, ligesom De Forenede Stater, den falske profet, dræbes som det sjette rige ved søndagsloven.

Esajas seks lægger vægt på en prøvelse, udrensning og renselsesproces blandt Guds folk fra 9/11 indtil søndagsloven. Elias henvender sig til den laodikeiske holdning hos Guds folk, men fremlægger også bevis for forskellen mellem en sand og en falsk profet og dermed et sandt eller falskt budskab. Fra den 11. august 1840 og frem til den 22. oktober 1844 blev der således bragt en profetisk prøve over protestanterne i Sardes-perioden, og ligesom ilden på Karmels Bjerg frembragte en opdeling i to klasser, blev to klasser åbenbaret i 1844. Den ene klasse i prøvelsesprocessen var det folk, der snart skulle blive det „tidligere“ pagtsfolk, og den anden klasse var milleritisk adventisme, som Gud ville indgå pagt med den 22. oktober 1844. Prøvelsens og adskillelsens periode er vingårdens beretning, idet milleritisk adventisme blev vist at være den

sande profet på netop det tidspunkt, hvor sardisk protestantisme begyndte at opfylde sin rolle som frafalden protestantisme. Ligesom Ba'als profeter blev afsløret som falske, således blev også det tidligere pagtsfolk afsløret og dernæst identificeret af milleritterne som en datter af Rom.

Beretningen om Karmels Bjerg og også opfyldelsen af denne historie på milleritternes tid giver et andet vidnesbyrd til Esajas seks om, at spørgsmålet „hvor længe“ er et symbol på tidsperioden fra 9/11 indtil søndagsloven.

»Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud,« beder profeten, »lad det i dag blive kendt, at Du er Gud i Israel, og at jeg er Din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting efter Dit ord. Hør mig, Herre, hør mig, for at dette folk må kende, at Du er Herren Gud, og at Du har vendt deres hjerte tilbage igen.«

„En tavshed, tyngende i sin højtidelighed, hviler over alle. Ba'als præster skælver af rædsel. Bevidste om deres skyld venter de på en hurtig gengældelse.“

Næppe er Elias' bøn endt, før ildflammer, som strålende lynglimt, farer ned fra himlen over det oprejste alter, fortærer offeret, opsluger vandet i grøften og fortærer selv alterets sten. Blussens glans oplyser bjerget og blænder skarens øjne. I dalene nedenfor, hvor mange i ængstelig spænding iagttager bevægelserne hos dem deroppe, ses ildens nedfald tydeligt, og alle forundres ved synet. Det ligner ildsøjlen, som ved Det Røde Hav skilte Israels børn fra den egyptiske hær.

”Folket på bjerget kaster sig i ærefrygt ned for den usynlige Gud. De vover ikke at blive ved med at se på den ild, som er sendt fra Himlen. De frygter, at de selv skal blive fortæret; og overbeviste om deres pligt til at anerkende Elias' Gud som deres fædres Gud, hvem de skylder troskab, råber de alle sammen som med én røst: 'Herren, han er Gud; Herren, han er Gud.' Med slående tydelighed lyder råbet hen over bjerget og giver genlyd på sletten nedenfor. Endelig vækkes Israel, befriet for bedrag, angrende. Endelig ser folket, hvor dybt de har vanæret Gud. Ba'alsdyrkelsens karakter står i fuldt lys åbenbaret i modsætning til den fornuftige gudstjeneste, som den sande Gud kræver. Folket erkender Guds retfærdighed og barmhjertighed ved, at han har tilbageholdt duggen og regnen, indtil de er blevet bragt til at bekende hans navn. De er nu rede til at indrømme, at Elias' Gud er ophøjet over enhver afgud.” Profeter og konger, 153.

Hvor længe? Moses

Første gang det symbolske spørgsmål: »hvor længe« rejses i det profetiske Ord, er ved den ottende plage over egypterne på Moses' tid. Den ottende plage er »græshopper« (et symbol på islam), som føres frem af en »østenvind« (et symbol på islam).

Og Moses og Aron gik ind til Farao og sagde til ham: Så siger Herren, Hebræernes Gud: Hvor længe vil du nægte at ydmyge dig for mit ansigt? Lad mit folk drage bort, så de kan tjene mig. Men hvis du nægter at lade mit folk drage bort, se, så vil jeg i morgen bringe græshopper over dit landemærke; og de skal dække jordens overflade, så man ikke skal kunne se jorden; og de skal æde resten af det, som er undsluppet, det som er blevet tilbage hos jer efter haglen, og de skal æde hvert træ, som vokser for jer på marken. Og de skal fylde dine huse og alle dine

tjeneres huse og alle egypternes huse, noget som hverken dine fædre eller dine fædres fædre har set fra den dag, de kom på jorden, og indtil denne dag. Og han vendte sig om og gik bort fra Farao.

Og Faraos tjenere sagde til ham: »Hvor længe skal denne mand være os til en snare? Lad mændene drage bort, så de kan tjene Herren deres Gud. Ved du endnu ikke, at Egypten er ødelagt?«

Og Moses og Aron blev atter ført frem for Farao; og han sagde til dem: Gå hen og tjen Herren jeres Gud; men hvem er det, der skal gå?

Og Moses sagde: Vi vil drage af sted med vore unge og med vore gamle, med vore sønner og med vore døtre, med vore småkvæg og med vore hornkvæg vil vi drage af sted; thi vi må holde højtid for Herren.

Og han sagde til dem: Herren være således med jer, når jeg lader jer drage bort, både jer og jeres små børn! Se jer for; thi ulykken står jer for øje. Nej, sådan ikke! Drag nu af sted, I mænd, og tjen Herren; thi det var jo dette, I begærede. Og de blev drevet bort fra Faraos åsyn.

Og Herren sagde til Moses: Ræk din hånd ud over Egyptens land efter græshopperne, så de kan komme op over Egyptens land og æde alle urter i landet, ja alt det, som haglen har levnet. Og Moses rakte sin stav ud over Egyptens land, og Herren lod en østvind komme over landet hele den dag og hele den nat; og da det blev morgen, førte østvinden græshopperne med sig. Og græshopperne kom op over hele Egyptens land og slog sig ned inden for alle Egyptens grænser; de var overordentlig talrige; hverken før dem havde der været sådanne græshopper som de, ej heller skal der efter dem komme sådanne. For de dækkede hele jordens overflade, så landet blev formørket; og de åd alle urter i landet og al frugt på træerne, som haglen havde levnet; og der blev ikke noget grønt tilbage på træerne eller blandt markens urter i hele Egyptens land.

Da lod Farao i hast kalde på Moses og Aron, og han sagde: Jeg har syndet mod Herren, jeres Gud, og mod jer. Tilgiv derfor, beder jeg dig, kun denne ene gang min synd, og gå i forbøn til Herren, jeres Gud, at han blot denne gang må tage denne død bort fra mig. Og han gik bort fra Farao og bad til Herren. Og Herren vendte en vældig stærk vestenvind, som førte græshopperne bort og kastede dem i Det Røde Hav; ikke én eneste græshoppe blev tilbage i hele Egyptens land. 2 Mosebog 10:3–19.

Først spørger „Herren, hebræernes Gud“: „Hvor længe vil du nægte at ydmyge dig for mig?“ og derefter spurgte Faraos tjenere igen Farao: „Hvor længe skal denne mand være os til en snare?“ Spørgsmålet stilles under den ottende plage, som svarer til 9/11 af flere grunde. Den tiende plage er drabet på de førstefødte, hvilket svarer til korset og efterfølges af skuffelsen ved Det Røde Hav, som inspirationen knytter til disciplenes skuffelse ved korset, hvilket svarer til milleritternes store skuffelse i 1844. Disse tre vidner svarer alle til søndagsloven. Den tiende plage er søndagsloven, og to plager tidligere bragte den ottende plage „græshopperne“ på en „østenvind“. „Græshopperne“ dækkede hele jorden, ligesom islam i dag ryster hele verden, idet den har bredt sit mørke gennem tvungen immigration. „Ørkengræshoppens“ latinske navn er „locusta migratoria“, hvilket

repræsenterer islams udbredelse gennem immigration, som i naturens verden er typificeret som migration.

Den niende plage var et mørke, som kunne mærkes.

Og Herren sagde til Moses: Ræk din hånd ud mod himlen, for at der kan komme mørke over Egyptens land, ja et mørke, som kan føles. Og Moses rakte sin hånd ud mod himlen; og der blev et tykt mørke i hele Egyptens land i tre dage: De så ikke hverandre, og ingen rejste sig fra sit sted i tre dage; men alle Israels børn havde lys i deres boliger. 2 Mosebog 10:21–23.

I symbolikken i »hvor længe«, som repræsenteres ved Karmels Bjerg og Elias, fremtræder en sontring, når ilden kommer ned fra himmelen. Elias' Gud gjorde det, som Ba'al ikke kan gøre. I den milleritiske historie blev sontringen gjort mellem faldet sardisk protestantisme og milleritisk adventisme. Med Moses var sontringen mørke eller lys. Der var lys i de hebraiske hjem. Esajas underretter os videre om, at de, som ikke har noget lys på Moses' linje, som også er dem, der tilintetgøres af Elias, og dem, som mister protestantismens kappe i den milleritiske tidsperiode, er et »folk«, som »hører« »vel, men forstår ikke; og ser« »vel, men indser ikke.« Dernæst fremsættes der en udtalelse om dette folk, som siger: »Forhærd dette folks hjerte, gør deres ører tunge, og tilluk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt.«

Villig til at udføre arbejdet, men overvældet af opgaven at prædike for dem, som ikke vil høre, „sagde“ Esajas da: „Herre, hvor længe?“

De sidste tre af Egyptens ti plager vidner om de tre trin fra 11. september frem til søndagsloven. Den 11. august 1840 blev den første engels budskab bemyndiget, og den 19. april 1844 ankom den anden engel og blev bemyndiget ved Exeter Camp Meeting den 12.–17. august, og den tredje engel ankom den 22. oktober 1844. Den tredje engel stemmer overens med søndagsloven og identificerer derfor en proces i tre trin, for man kan ikke have en tredje uden en første og en anden.

„Det første og andet budskab blev givet i 1843 og 1844, og vi står nu under forkyndelsen af det tredje; men alle tre budskaber skal stadig forkyndes. Det er nu lige så væsentligt som nogen sinde før, at de gentages for dem, som søger sandheden. Med pen og stemme skal vi lade forkyndelsen lyde og vise deres rækkefølge og anvendelsen af de profetier, som fører os frem til den tredje engels budskab. Der kan ikke være et tredje uden det første og andet. Disse budskaber skal vi give verden gennem publikationer og i foredrag, idet vi i den profetiske histories linje viser de ting, som har været, og de ting, som skal komme.“ Selected Messages, bog 2, 104, 105.

Egyptens tiende plage er ved inspiration blevet sat i forbindelse med korset og den efterfølgende skuffelse, som er knyttet dertil. Den tiende plage er derfor det tredje budskab, som af profetisk nødvendighed må forudgås af et første og et andet budskab. Ved 11. september spurgte Herren Farao: „Hvor længe?“ og umiddelbart derefter spurgte Faraos tjenere ligeledes: „Hvor længe?“ Efter at Moses havde overbragt Guds spørgsmål „Hvor længe?“ til Farao, og lige før tjenerne gentager Moses' spørgsmål til Farao, markerer Moses et vendepunkt således: „han vendte sig og gik bort fra Farao.“ 2 Mosebog 10:6.

11. september var et profetisk vendepunkt, som blev forbilledligt fremstillet, da Moses lod græshoppeplagen komme med østvinden.

„Der er perioder, som er vendepunkter i nationernes og kirkens historie. Når disse forskellige kriser indtræffer, gives i Guds forsyn det lys, som er for den tid.“ Bible Echo, 26. august 1895.

Den næste plage frembragte mørke eller lys, alt efter hvilken klasse man tilhørte. 11. september var et „vendepunkt i nationernes og kirkens historie“. På dette tidspunkt blev Guds folk kaldet til at vende tilbage og vandre på de gamle stier, men de nægtede at vandre på dem og gav ikke agt på basunens lyd. En adskillelse mellem mørke og lys blev gennemført efter Elias, og Moses spurgte: „Hvor længe?“ Hun siger endvidere i passagen:

„Der er perioder, som udgør vendepunkter i nationernes og kirkens historie. I Guds forsyn gives lyset for den pågældende tid, når disse forskellige kriser indtræffer. Hvis det modtages, følger åndelig fremgang; hvis det forkastes, følger åndeligt forfald og skibbrud.“ Bible Echo, 26. august 1895.

Vi vil fortsætte emnet om „hvor længe“ i den næste artikel.

I maj 1842 blev der afholdt en Generalkonference i Boston, Massachusetts. Ved åbningen af dette møde fremlagde brødrene Charles Fitch og Apollos Hale fra Haverhill de billedlige profetier i Daniel og Johannes, som de havde malet på lærred, sammen med de profetiske tal, der viste deres opfyldelse. Da broder Fitch forklarede ud fra sit tavlebillede for Konferencen, sagde han, at han under sin granskning af disse profetier havde tænkt, at hvis han kunne få udarbejdet noget af den art, som her blev fremstillet, ville det forenkle emnet og gøre det lettere for ham at fremføre det for en forsamling. Her var mere lys på vor sti. Disse brødre havde gjort det, som Herren havde vist Habakkuk i hans syn 2.468 år tidligere, idet han sagde: »Skriv synet op og gør det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe. For synet gælder endnu en fastsat tid.« Habakkuk 2,2.

»Efter nogen drøftelse om emnet blev det enstemmigt vedtaget at lade tre hundrede, lignende dette, litografere, hvilket snart blev udført. De blev kaldt »'43-kortene«. Dette var en meget vigtig konference.« The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Jeg har set, at 1843-tavlen blev ledet af Herrens hånd, og at den ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

"Det var det samstemmige vidnesbyrd fra foredragsholdere og tidsskrifter inden for den anden advent, da de stod på 'den oprindelige tro', at udgivelsen af tavlen var en opfyldelse af Habakkuk 2:2, 3. Hvis tavlen var et emne for profeti (og de, som benægter det, forlader den oprindelige tro), følger det heraf, at 457 f.Kr. var det år, hvorfra de 2300 dage skulle dateres. Det var nødvendigt, at 1843 skulle være den først offentliggjorte tid, for at 'synet' skulle 'tøve', eller at der skulle være en tøvetid, hvori skaren af jomfruer skulle slumre og sove over det store emne om tiden, lige før de skulle vækkes ved Midnatsråbet." Second Advent Review and Sabbath Herald, bind I, nummer 2, James White.